BROJ 10 - GODINA X.

SVIBANJ 2013.

Cvrčak 10

List učenika OŠ Vladimira Nazora Nova Bukovica

Tema broja:

"ŠKOLA JE ŽIVOT: PJESMA I RAD(OST)!"

SADRŽAJ

2 Riječ uredništva

3 Dogodilo se

6 A sad malo opširnije

14 155, 145, 100, 45, 10

16 Život oko nas

18 Moje pjesme, moje slike, moji snovi

22 Zajedno u vjeri

24 Pametnica, smijalica

26 Put putujem

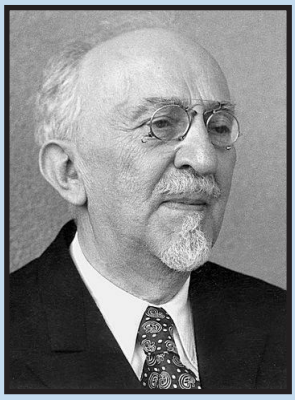

IMPRESUM

„Cvrčak“, list učenika OŠ Vladimira Nazora Nova Bukovica, svibanj 2013., broj 10, godina X. | Izdavač: OS Vladimira Nazora Nova Bukovica, Zagrebačka 28, 33518 Nova Bukovica, tel./fax 033/564-018, e-mail: vladimirov.list@gmail.com, web: http://os-vnazora-novabukovica.skole.hr/ | Novinari: Ana Zagar, Valentina Brekalo, Eha Dujak, Vlatka Kolembus, Anja Stjepanović, Tereza Takač, Tatjana Đuričić, Lorena Hidek, Andrea Dolovski, Irena Marušić, Barbara Stjepanović, Melani Bubanović, Manuela Kribl, Marijan Škrnički, Monika Kojić, Antonia Barbara Brzica | Odgovorna urednica: Božica Filipović Veg | Glavna urednica: Valentina Brekalo, 8.r. | Suradnici: Vladimir Bićanić, Tanja Stefok, Marina Dundović | Grafičko oblikovanje: Vladimir Bićanić | Naklada: 100 primjeraka | Naslovnica: učenički rad Ivone Kojić, 3.r. | Zadnja stranica: fotografije školske zgrade | Tisak: Grafoprojekt Virovitica

RIJEČ UREDNIŠTVA

Pozdrav, cvrčci!

Iza nas je još jedna školska godina ispunjena zanimljivim događajima. Ovogodišnji školski list izdajemo kao jubilarni deseti, ponosni na sve dosadašnje brojeve. Vrijedni novinari pokušali su vam što bolje dočarati što su radili naši učenici tijekom cijele školske godine.
Sudjelovali smo na natjecanjima, u projektima, terenskoj nastavi, humanitarnim akcijama, radionicama... Zabavljali smo se, učili, odmarali, putovali, ali smo i dalje puni energije i veseli poput malih cvrčaka. Uzbuđeni smo i zbog otvaranja novoga dijela škole te proslavljanja 155 godina od prvog spomena školstva na ovom području, 145 godina od službenog otvaranja škole u Novoj Bukovici te 45 godina otkad škola nosi ime Vladimira Nazora. Ove godine slavimo i 100. rođendan stare školske zgrade te, naravno, otvorenje nove. Ti su nam događaji uljepšali cijelu školsku godinu.
U ime svih učenika, učitelja, ravnateljice i ostalih djelatnika želimo vam sretan Dan škole i ugodne ljetne praznike.
Do sljedeće godine: Reci: „Cvrčak!“

Valentina Brekalo, 8. r., urednica

... Zemniče, čuješ poj?
Šumi ko srebrn-more,
Zuji ko pčelâ roj.
I pjeva: “Sv’jet je lijep, a život dar je s neba,…“

(Cvrčak, Vladimir Nazor)

RUJAN

ZVRRRRR… Počeo je rujan, a to znači i nova školska godina. Ljeto je bilo kratko i slatko, ali vrijeme je za nove školske radosti i znanja. U rujnu smo prvo zazvali Duha Svetog da nam pomogne u učenju, pozdravili smo 17 prvašića u matičnoj školi, upoznali ih s njihovom novom učiteljicom Kristinom Šoić i naučili kako sigurno stići od kuće do škole uz pomoć gostiju iz PU Slatina. Obilježili smo i Europski

dan jezika, a našu je školu posjetio i ministar zaštite okoliša Mihael Zmajlović. U svojim bijelim majicama obilježili smo i Hrvatski olimpijski dan igrama, sportom i druženjem. I ove je godine, 17. rujna, PŠ Miljevci sudjelovala u Miljevačkim danima kukuruza gdje su učenici od 1. do 4. razreda nastupili pjesmom, plesom i recitacijom.

LISTOPAD

U listopadu smo bili vrlo vrijedni. Pozdravili smo jesen na Svjetski dan učitelja i usto se jako dobro zabavili. Upoznali smo prvašiće s našom knjižničarkom kako bi što prije počeli upijati nove pustolovine iz svojih slikovnica i pričica. Sudjelovali smo u još jednoj humanitarnoj akciji „Solidarnost na djelu“ i po enti put dokazali da naši učenici imaju veliko srce. U matičnoj i područnoj školi organizirali smo dvodnevnu aktivnost pod nazivom „Škola – nekad i danas“ i na taj način u sklopu ovogodišnjeg školskog projekta **„Škola je život, pjesma i rad(ost)!“** spojili i obilježili tri važna datuma: Međunarodni dan starijih osoba, Međunarodni dan djeteta i Svjetski dan učitelja ugostivši drage gošće: bivše učenice škole i sumještanke te učiteljicu u mirovini. 14. listopada zahvalili smo za kruh i ostale plodove zemlje u našoj župnoj crkvi, nagradili smo najuspješnije u natječaju povodom 200 godina naše župe, a uključili smo se i u milenijsko čitanje bajki za djecu SOS sela u Hrvatskoj.

STUDENI

Studeni smo započeli obilježavanjem blagdana Svih svetih i zajedničkim posjetom učenika, učiteljica i vjeroučitelja mjesnom groblju u Novoj Bukovici kako bismo se pobrinuli za urednost i onih grobova koji su zaboravljeni. Na izvanučioničnoj nastavi vjeronauka sudjelovali su učenici od 1. do 8. razreda. Nakon zdravog kretanja na svježem zraku, bilo je vrijeme da se okrijepimo i umno pa smo 14. studenog organizirali književnu večer povodom završetka Mjeseca hrvatske knjige i provedenog školskog natječaja

„Pjesnik u duši“. No, uz izložene učeničke literarne radove, svi gosti mogli su pogledati i izložbu radova i fotografija naših baka i djedova. Kako se ne bi zaboravio, Vukovar nam je i ove godine bio u srcima te smo rado pohodili našu župnu crkvu i s osobitim se sjećanjem i poštovanjem pomolili za sve poginule u Domovinskom ratu na sv. misi koju je predvodio župnik Dražen Akmačić. Natječaj „Dok je srca bit će Kroacije“ i ove je godine zainteresirao naše učenike, a dvije su učenice ušle među deset najboljih te su za svoje uspješne radove kući ponijele i lijepe nagrade, kao i njihovi mentori. Na kraju mjeseca sudjelovali smo i u edukativnoj radionici „Čaro'grad“ i sve zasladili lijepom glazbom organizirajući još jedan koncert povodom blagdana svete Cecilije.

PROSINAC

Prosinac smo započeli slatko – osvajanjem trećega mjesta i brončane medalje na sportskom natjecanju u stolnom tenisu. U OŠ Voćin za svoju su se medalju na ponos škole izborili učenici 8. razreda Ivan Čolić i Silvio Matota te učenik 7. razreda Marin Vukomanović. Bravo, dečki! Nakon ovako slatke nagrade uslijedile su još slađe, osobito onima malima. Očito

smo bili jako dobri jer i ove godine posjetio nas je sveti Nikola. Ni snježna mećava nije mogla spriječiti naše matematičare da se probiju do OŠ J. Kozarca, gdje su sudjelovali na Otvorenom ekipnom natjecanju iz matematike i pokazali nam da uz malo znanja i puno smijeha matematika može biti ne mučan, već omiljen predmet. Što se više bližio Božić, omiljeni blagdan naših učenika i učitelja, to je bilo i sve više posla: trebalo je ukrasiti školski bor, napisati pisma Djedu Božićnjaku, urediti sve školske panoe crtežima i pjesmicama, izraditi novi razredni kalendar te predmete za prodaju na humanitarnoj priredbi (ukrase, čestitke, jaslice…). Nakon mnogo radnih sati došlo je vrijeme i da se proveselimo sa svojim bližnjima, a to smo učinili na božićnoj priredbi puni radosti i lijepih želja.

SIJEČANJ

U novo smo polugodište krenuli odmorni, ali s malim promjenama. Dobili smo novu knjižničarku, a u našem je Zavičajnom muzeju po prvi puta ove godine organizirana i poznata Noć muzeja. Siječanj je mjesec brojnih školskih natjecanja pa su oni marljivi korisno iskoristili zimske praznike i pokazali što sve znaju i mogu. Osmašima je najveća briga bila kako će se po novim kriterijima upisati u srednju školu pa smo im to i pojasnili kako bi i nadalje mogli uživati u veselim trenutcima školskih dana. Siječanjska smo događanja završili prisjećajući se žrtava holokausta i posljedica rata.

VELJAČA

Ni veljača nije bila siromašna događajima. Baš naprotiv! Iako ima manje dana, u veljači smo zato radili „punom parom".

Već dugi niz godina u našoj školi održava se maskenbal pa tako i ove godine. Prije izbora najboljih maski održali smo tradicionalni ples pod maskama. Ako pitate naše učenike koji je najljepši dan u veljači, odgovor će vam sigurno izmamiti osmijeh na licu: riječ je, naravno, o Valentinovu! Oni manje hrabri mogli su anonimno priznati ljubav svojoj simpatiji pišući svoje osjećaje na papir koji su zatim ubacili u ljubavnu kutiju, a održan je i literarni valentinovski natječaj za sve kojima je pjesničko izražavanje mačji kašalj. Na sam valentinovski dan ugostili smo dva bračna para koji su sa svima zainteresiranima podijelili sjećanja na školske dane, djetinjstvo, a posebno uspomene na prve ljubavi.

OŽUJAK

Došli smo i do sredine drugoga polugodišta i, iako teško, već polako naziremo kraj školske godine pa smo ožujak ispunili

iznenađenjima i raznim događanjima. Kako bismo dokazali svoju gostoljubivost, ove godine ukazano nam je povjerenje biti domaćinima županijskoga natjecanja iz njemačkoga jezika. Upoznali smo i još jednu generaciju budućih prvašića koja broji 14 dječaka i samo 2 djevojčice. U posjet sedmom i osmom razredu stigla je i liječnica opće medicine dr. Gordana Čanadi-Šimek u suradnji s gospodinom Vlatkom Jelenčićem poučiti učenike kako pružiti prvu pomoć. Niži razredi uživali su u čarobiranju Joze Boze, a oni iz viših razreda u uskrsnoj radionici

„Drotarstvo – rad sa žicom" koja se održala u PŠ Miljevci. U matičnoj školi doznali smo što je enkaustika, ali vrijedne ruke polaznika izradile su i mnoštvo radova koje sada krase školske zidove.

TRAVANJ

Pred osmašima je uskoro velika odluka: kamo dalje nakon osnovne škole? U tome su im nastojali pomoći djelatnici Industrijsko-obrtničke škole iz Slatine informirajući ih o smjerovima koje nudi njihova škola.

Da ne biste mislili da učitelji više ne moraju učiti, OŠ Mikleuš pozvala je ih je sve na predavanje Marka Fereka koji ih je poučio što je ADHD i kako postupati s djecom koja imaju ovaj poremećaj. 14. travnja naše su učenice ponovno sudjelovale u humanitarnoj prodaji narcisa u sklopu akcije „Cvijet za dan duže", a kad smo već kod cvijeća, da se ne bi oko škole

skupljali samo učenici, već i pčele i bumbari te ugodni mirisi, sedmaši su vrijedno zasadili i uredili školski vrt – kamenjar. Zimi smo rekli DOSTA: vrijeme je za novoga gosta! Tog smo gosta (proljeće) srdačno i pozdravili krosom i sportskim igrama te akcijom skupljanja staroga papira u znak zaštite okoliša i očuvanja ljepote naše majčice Zemlje. Obilježili smo i Dan hrvatske knjige, ali i užurbano radili na uređenju škole za predstojeće otvorenje.

SVIBANJ

U mjesecu svibnju, kojem se radujemo zbog Dana škole, ove smo godine dobili još jedan razlog za veselje: svečano smo otvorili novi dio školske zgrade uz nazočnost ministra znanosti, obrazovanja i sporta Željka Jovanovića, župana

VPŽ Tomislava Tolušića, ali i ostalih uvaženih gostiju. No, to nije bilo jedino događanje: natjecali smo se i u prometu, posjetili nova mjesta Lijepe naše, sudjelovali na manifestaciji „Slovenčina moja", posjetili središte naše županije, otvorili prvi literarni natječaj „Dan Pjesnika" i još mnogo toga. Pročitajte ove slatke, šarene stranice novoga „Cvrčka" i otkrijte što su sve vidjeli, čuli, doživjeli, naučili, čemu su se nasmijali i veselili naši učenici. Uživajte i recite: CVRČAK!

Božica Filipović Veg, učiteljica hrvatskoga jezika

Intervju sa Silvijom Šesto

Pročitavši knjigu „Debela", koja je u našoj školi postala pravi hit i koja me oduševila, zamolila sam njenu autoricu Silviju Šesto za intervju, na što je pristala. Postavila sam joj nekoliko pitanja.

Kada ste se počeli baviti pisanjem?
-Ozbiljnije sam počela pisati na fakultetu, no i kao klinka stalno sam nešto zapisivala.
Zašto se bavite pisanjem?
-Pisanje je moja strast, ljubav, hobi. Volim pisati i poželjela bih svakome da radi ono što voli. Eto, moj posao je ono što bih izabrala i za dokolicu.
Odakle vam ideje i inspiracija za Vaše knjige?
-Svijet nudi svakodnevno inspiraciju, svemir, planet Zemlja, svijet, moja zemlja, moje susjedstvo, obitelj i čak ja, neiscrpna je inspiracija. Treba samo pokupiti znakove.
Mislite li da današnja djeca čitaju malo, dovoljno ili puno?
-Otprilike kao i nekada. U razredu od tridesetak učenika obično ih dvoje, troje čita i ono što nije obvezno. Situacija se malo pokvarila, jer dosta roditelja prije spavanja, umjesto da čita djeci, prepušta uspavljivanje televizijskom programu. Oni divni dani, odnosno večeri kad su nam bake i mame i tate čitali pred spavanje su prošli, no treba raditi na tome da vratimo neke dobre stvari.
Ako ne čitaju dovoljno, što mislite zašto?
-U obitelji u kojoj ste okruženi knjigama ili vidite kako vam roditelji u slobodno vrijeme čitaju i dijete čita. Knjiga treba postati svakodnevna navika. Mislim da je prvenstveno uloga roditelja, a ne škole da dijete uvedu u krasan svijet čitanja i s tim u svezi svega ostalog, osobito kazališta.
Jeste li vi voljeli čitati kao dijete?
-Da, jako sam voljela čitati. I danas volim čitati. Čitanje je pola pisanja. Ne možeš biti pisac ako ne čitaš, to je pravilo.
Koja je Vaša poruka današnjoj mladeži?
-Osjetite svoju savjest i postupajte prema njoj, kročite gdje vas vaša zvijezda vodi i odaberite u životu ono što želite. Život je jedan, dar je i iskoristite ga u potpunosti. To je sreća najveća.
I na kraju, pozivam Vas u našu malu školu, OŠ Vladimira Nazora u Novoj Bukovici, kamo ste dobrodošli bilo kada.
-Hvala na pozivu, svakako ću pokušati doći.

Intervjuirala: Ena Dujak, 8. razred
Odgovarala: Silvija Šesto, književnica

Ćiribu – ćiriba, nek se riješi matematika!

Jozo Bozo, iluzionist svjetskoga glasa, gostovao je već po drugi puta 20. ožujka u našoj školi. Mališani su u društvu svojih učitelja uistinu uživali u njegovim mađioničarskim trikovima, a neki od njih bili su u prilici i sami aktivno sudjelovati u njihovoj izvedbi. Uzbuđenja i veselja nije nedostajalo! I polaznici Male škole, naši budući prvoškolci,

predvođeni svojom voditeljicom Ines Mrva, također su se pridružili ovoj predstavi. Bilo je to ujedno i zanimljivo druženje učenika PŠ Miljevci s učenicima nižih razreda matične škole, čime je na najbolji način obilježen i pozdravljen dolazak proljeća. Nakon zabavnoga dijela zajedno su prionuli svojim učeničkim dužnostima. Zasigurno su neki od njih poželjeli većinu Jozinih (Bozinih) vještina primijeniti i na testu iz matematike, posebice u težim zadatcima, ali su se vrlo brzo sjetili često spominjanog savjeta svojih roditelja i učitelja: „Za sve važne stvari u životu valja se i isplati potruditi i rezultati neće izostati!" Uostalom, i Jozine vještine, u kojima su netremice uživali punih sat vremena, nipošto nisu rezultat čuda, već dugogodišnjeg predanog rada! Želimo mu, baš kao i svim našim učenicima, puno uspjeha u radu!

Jasminka Stošić, učiteljica RN, PŠ Miljevci

Dobra volja rađa prekrasna šarena polja

Mala škola, koja se već šestu godinu tradicionalno održava u OŠ Vladimira Nazora Nova Bukovica, okuplja sve zainteresirane mještane, male i velike, koji žele naučiti nešto novo i okušati se u različitim radionicama tijekom proljetnih praznika. Tako je i ove godine, 26. i 27. ožujka u prostorima Škole organizirana radionica rijetkima poznate – enkaustike.

Voditeljica radionice, gđa Anđelka Jambrešić, prisutne je kratko upoznala s pojmom enkaustike i načinom slikanja tom starom, pomalo zaboravljenom tehnikom. Slikanje ovom tehnikom slično je uljanoj tehnici. Prisutnim učenicima Škole, učiteljicama, predstavnicama udruge žena „Bukovica u srcu" gđa Anđelka ukratko je objasnila način slikanja i u 10 minuta izradila prekrasan primjerak koji je sve nazočne ostavio bez daha.

Umijeće slikanja pomoću voska, voštanih boja i starih glačala kojima se boja preslikava na masni papir u cijelosti ovisi samo o dobroj volji, mašti i spretnosti polaznika radionice, a toga u ova dva dana nije nedostajalo pa se već prvoga dana rodilo mnoštvo uspješnih uradaka koji su plijenili pažnju, sve jedan ljepši od drugoga. Ravnateljica Škole Lareta Žubrinić na kraju je radionice uručila zahvalnicu gospođi Jambrešić te smo se, ponosni svojim umjetninama, rastali obogaćeni novim iskustvom i znanjem.

Božica Filipović Veg, učiteljica hrvatskoga jezika

Sjećat ću se cijeli život!

Moje putovanje u Viroviticu počelo je kada sam došla na željezničku postaju u Slatini. Tamo me dovela baka, a dočekala učiteljica Tihana. Na postaji smo malo pričale i odjednom je došao vlak!

U vlaku su me dočekali prijatelji i učiteljice Jasminka i Lidija. Putovali smo, putovali... Put je trajao oko 45 minuta i onda smo stigli u Viroviticu. Prvo smo posjetili Županijsko poglavarstvo. Tamo nas je trebao dočekati župan Tomislav Tolušić, ali zbog nekih svojih razloga i obveza nije. Umjesto njega dočekali su nas gospodin Ivan Horvat i jedna službenica koja radi u Uredu župana.

Poslije smo išli u dvorac obitelji Pejačević. U tom je dvorcu i muzej. Ondje smo vidjeli puno starih stvari, čak i neke stvari koje su nađene na poljima i iskopane iz zemlje! Tamo mi se najviše svidjela škrinja u kojoj su se držale stvari i odjeća.

Nakon toga išli smo i u franjevački samostan. Naš nam je vodič pokazao stare knjige (neke su starije i od 500 godina), a poslije nam je pokazao svećeničke odore, rukom šivane. Nakon samostana išli smo u gradsku knjižnicu. Tamo smo vidjeli knjige za djecu, za starije i za slijepe. Knjižničarka Mirjana dala nam je da opipamo izbušena slova. To je Brailleovo pismo. Kada smo završili posjet knjižnici, išli smo natrag na željezničku postaju. Tamo smo jeli i pili, a kada je došao vlak, u vlaku smo bili mirni jer smo se umorili.

Najbolje mi je bilo u samostanu. To je bio zanimljiv izlet. Sjećat ću ga se cijeli život!

Leona Kordi, 3. razred, PŠ Miljevci

Pomozimo unesrećenima!

Što biste učinili kada biste pronašli onesviještenu osobu kojoj treba pružiti pomoć? Ne brinite, nismo ni mi znali i zato je u ponedjeljak, 18. ožujka, u prostorima naše škole održano predavanje potaknuto akcijom Crvenoga križa. Liječnica opće medicine dr. Gordana Čanadi-Šimek, u suradnji s gospodinom Vlatkom Jelenčićem, poučila je učenike sedmoga i osmoga razreda kako unesrećenim osobama pružiti prvu pomoć, na što trebamo obratiti pozornost kad se nađemo u takvoj situaciji te kako pristupiti stanju u kojem ozlijeđena osoba diše i radi joj srce, ali je bez svijesti, ne diše, ali joj srce radi te ne diše i ne radi joj srce.

Liječnica je učenicima uz pomoć zanimljive prezentacije govorila o raznim nesrećama i osobnim iskustvima u intervencijama. Upozorila je učenike na broj 112, na koji trebaju prijaviti nesretan slučaj ili ozljede opasne po život te koje podatke tada trebaju dati odgovornoj osobi. Predavanje je trajalo dva školska sata, a osim prezentacije teorije, učenici su vidjeli kako to praktično izgleda

postaviti osobu u besvjesnom stanju u bočni položaj te što je Heimlichov hvat. Ova su dva školska sata bila vrlo zanimljiva i poučna, a nakon toga smo se svi vratili na nastavu.

Anja Stjepanović, 7. razred

I u našim je jaslicama spavao Isus

Približavajući se najdražem blagdanu – Božiću, sedmi je razred zajedno sa svojom razrednicom, učiteljicom Božicom Filipović Veg te mještaninom, gospodinom Stjepanom Derešom koji je u Novoj Bukovici poznat po svojoj servisnoj radionici „Nit“, odlučio učiniti humanitarno djelo.

Odvojili su malo svog slobodnog vremena kako bi u prostorima škole organizirali radionicu kojoj je cilj bio izrada drvenih jaslica. Jaslice su u cijelosti bile ručni rad učenika. Učenici su se okupljali tijekom dva i pol tjedna po dogovoru, ovisi kako bi gospodin Stjepan imao vremena. Za materijal se pobrinuo Stjepan.

Neki su učenici donijeli i silikonsko ljepilo, mahovinu, koru drveta. Najprije su brusnim papirom brusili daščice, od kojih su poslije sastavljali kućicu. Nakon toga

dobili su kalup po kojem su izrađivali i spajali krovove te su nakon toga lijepili stupce koji su služili kao grede za krov. Poslije tog posla, počelo se s izradom lutaka i jaslica u kojima je ležao Isus. Nakon sastavljanja kućica uslijedilo je njihovo lijepljenje na drvenu podlogu. Na krovove jaslica nalijepili su koru drveta i po njoj poprskali umjetni snijeg, a na drvenu podlogu oprezno su polagali mahovinu s pokojim češerom. Bili su vrijedni pa je u nekoliko dana nastalo čak 18 jaslica.

Svi su se učenici osjećali ponosno i nagrađeno kada su čuli da su sve jaslice prodane na tradicionalnoj božićnoj priredbi. Zadovoljni svojim doprinosom duhu Božića, s priredbe su otišli kući smišljajući svoj sljedeći humanitarni rad.

Andrea Dolovski, 7. razred

Pomozi mi da to sama učinim

U petak 22. ožujka 2013. g. u PŠ Miljevci učenici su nakratko zaboravili uobičajene nastavne metode i sve planirane aktivnosti proveli na nov način – koristeći načela i principe Montessori pedagogije.

->

SRETAN TI

Sve je počelo davne 1969. godine, kada je John McConnell prvi predstavio ideju obilježavanja Dana planeta Zemlje. Od tada se Dan planeta Zemlje svake godine obilježava 22. travnja. U svijetu ga obilježava preko 150 država gašenjem svjetla na 2 sata. Naša škola obilježila je ovaj dan sudjelovanjem u akciji „Prikupljamo papir“, u kojoj su učenici naše škole prikupljali stari papir na cijelom području Nove Bukovice.

Podijelili smo se u skupine i uskoro, na čelu s našim učiteljima, krenuli u akciju.

Učenici 3. i 4. razreda su slijedeći upute svoje privremene mentorice Jagode Stošić (studentice 5. godine Učiteljskog fakulteta u Osijeku, koja je u njihovom razrednom odjelu provela četiri tjedna na stručno-pedagoškoj praksi) na zabavan i poučan način odradili brojne zadatke koji su iziskivali primjenu različitih didaktičkih materijala. Svi zadatci bili su pripremljeni unaprijed, a trebalo ih je realizirati uz maksimalnu posvećenost i angažiranost svakog učenika ponaosob. Svrha je ovog pedagoškog modela osposobljavanje učenika za samostalan pristup nastavnom radu te učenje kroz igru i praktične aktivnosti kao najbolji mogući način pripreme za realne životne situacije i okolnosti. Osnovno pravilo ove pedagogije, koja je dobila ime po njenoj utemeljiteljici Mariji Montessori (1870.-1952.) jest: „Pomozi mi da to sam(a) učinim!" Učenici su uspješno slijedeći upute i pridržavajući se dogovorenih pravila za rad na kraju ovog zabavnog i uzbudljivog nastavnog dana ostvarili i očekivane rezultate. Sve je učenike osobito razveselila mogućnost slobodnog odabira redoslijeda i dinamike planiranih aktivnosti, ali će se ponajviše sjećati iznenađenja koje ih je dočekalo na samom završetku u "škrinjici s blagom" – malih prigodnih poklona koje je svaki od učenika zaslužio svojom aktivnošću i marljivošću. Obzirom da je dan u cijelosti bio tematski posvećen Uskrsu, sve su aktivnosti učenici obavljali s osobitim veseljem. Mali Miljevčani su potom, obogaćeni novim iskustvima i znanjima, otišli na zasluženi proljetni odmor.

Jasminka Stošić, učiteljica RN, PŠ Miljevci

ROĐENDAN, ZEMLJO!

Tako vrijedni prikupili smo dobra dva kontejnera. Nakon dobro obavljenog posla, uputili smo se na uobičajenu lokaciju trčati kros. Iz 5. razreda prva je na cilj stigla Ana Škrnički, iz 6. razreda najuspješnija je bila Barbara Stjepanović, u 7. razredu Dino Marović, a u 8. razredu Silvio Matota.

Za prvo se mjesto ove godine trebalo posebno potruditi jer su s nama trčali i učiteljica Ivana, vjeroučitelj Đora te naša teacher Sabina. Nakon krosa uživali smo igrajući se sve do kraja školskoga dana.

Marijan Škrnički, 5. razred

Prvi znaci proljeća u školskom vrtu

Premda je samo prividno proljeće već zakucalo na vrata, prije nego nas je zima uvjerila da se ipak ne predaje lako, sedmi se razred okušao i u pripremanju i sadnji novog školskog vrta šarenim vjesnicima proljeća. Odlučili su zimi reći STOP!

U dogovoru s razrednicom prikupili su novac i kupili 20 jaglaca te prvog sunčanog dana izjurili u školsko dvorište i prionuli na posao. Donijeli su sav potreban alat za sadnju: motike, štijarice, grabljice i metlu kako bi eventualni nered za sobom i počistili. Sve je bilo spremno pa su dečki zasukali rukave i poradili na malo težim, „muškim“ poslovima i sadnji trajnica, dok su se djevojke bavile cvijećem. Usput su uredili i već zasađeni školski kamenjar, koji sada diše punim plućima oslobođen korova.

Atmosfera je bila odlična jer osim lijepog vremena pratila ih je i glazba kako bi im bilo lakše raditi. Pomoglo je, jer sve su uspjeli napraviti za samo jedan školski sat.

Bilo je i pojedinaca kojima se taj dan baš i nije radilo, no najvažnije je da su se svi dobro zabavili i još uz to napravili dobar posao.

Tereza Takač, 7. razred

Kukuruzna gozba

„Miljevački dani kukuruza“ („Dni kukurice“) već su poznat događaj, ne samo u Miljevcima, već u cijeloj općini, pa čak i županiji. Za tu prigodu mještani kuhaju kukuruz, peku kolače i izrađuju vrlo kreativne ukrase od kukuruza i kukuruzovine. Kasnije sve te proizvode izlažu u Hrvatsko-slovačkom domu u Miljevcima, gdje se ove godine održala peta po redu tradicionalna priredba povodom „Dana kukuruza“.

22. rujna mještani su ugostili mnoge znatiželjne gledatelje ovog događaja iz cijele županije, ali i razna kulturno-umjetnička društva. Posjetitelji su uživali u miljevačkim specijalitetima, ali i u odličnom, dugo pripremanom programu, plesu i pjesmi.

Nastupili su i najmanji, učenici PŠ Miljevci, ali i oni stariji (MS Miljevci, KUD „Dika“ Slatina, FA Vinkovci, MS „Franjo Strapač“ Markovac). Ugodno druženje završilo je večerom i, za one neumorne, satima plesa i pjesme na večernjoj zabavi.

Do godine, srdačne vas pozdravujem!

Ana Žagar, 8. razred

Maškare, ča mogu maškare…

Već početkom mjeseca veljače svi se učenici raduju jer znaju da će na pokladni utorak u našoj školi biti organizirana zabava i nastava pod maskama. Ove godine

maškare smo obilježili 12. veljače. Školom su hodala neka neprepoznatljiva lica: vještice, bebe, doktori, klaunovi i pankeri te mnogo drugih šarenih maski. Poneki djelatnici škole također su se zamaskirali, tako da ih nismo mogli prepoznati pa smo samo nagađali tko je tko. Kada bi učenici mogli birati najbolju masku, titula bi zasigurno pripala našoj ravnateljici koja je bila djelatnik gradske čistoće.
Za doručak smo dobili krafne, koje su postale obilježje maškara.
Nastavu smo pratili pod maskama, ali naše nam maske nisu baš pomogle u oslobođenju od ispitivanja. Nakon napornog dana u klupama uslijedio je ples pod maskama i izbor najbolje maske. Konkurencija je bila velika, ali nakon vijećanja ipak su izabrane najbolje maske. U višim razredima nagradu za najbolju masku osvojili su Sara Križetić te Marijan Škrnički iz 5. razreda. U nižim su razredima u uži izbor ušli: Matea Podolski, 1. r., sa maskom ježa, Kristina Matijević, 2.r., kao časna sestra, Ana Takač, 3.r., kao domorodac iz daleke Afrike i Gabrijel Fuljek, 4.r., kao gospodična. Za najbolju masku nižih razreda između četiri odlične maske izabrana je Matea Podolski s maskom ježa. Do iduće godine želimo Vam da smislite još bolju masku za predstojeći maskenbal.

Tatjana Đuričić, 7. razred

Povuci - potegni

Osvanuo je vedar i sunčan dan pa smo u našoj školi odlučili obilježiti Hrvatski olimpijski dan. Učenici su se morali dokazati u raznim disciplinama, no

pokazali su se zaista kao pravi sportaši.
Bilo je tu skakanja u vreći, nošenja u paru, trčanja s jajetom u žlici, a najjači su se okušali i u bacanju kamena s ramena. Dečki su odigrali dvije nogometne utakmice u kojima su domaći bili spretniji od putnika, a djevojke su se okušale u graničaru te

je također domaća ekipa bila uspješnija. Čini se da su Bukovčani nikad svrgnuti vladari ovdašnje sportske scene.

U jednoj disciplini okušali su se i učitelji: riječ je o potezanju užeta. Svi smo se izvrsno zabavili. Najuspješniji učenici nagrađeni su „zlatnim medaljama."
Na kraju smo cijeli događaj zabilježili fotoaparatom kako bismo se ponekad mogli prisjetiti tog lijepog događaja.

Tatjana Đuričić i Tereza Takač, 7. razred

Zapamtite Vukovar!

Dan sjećanja na Vukovar u našoj je školi uvijek posebno emotivan dan. Svake godine ga obilježavamo na drugačiji način. No, uvijek to nastojimo činiti na svima poznat datum – 18. studenog. U matičnoj i područnoj školi zapalili smo lampione za sve poginule, no nekako nam se činilo da time nismo

odali dovoljnu počast našim žrtvama. Željeli smo ovoga puta jače osvijestiti učenicima sve strahote ratova i ubijanja, kako se Vukovar više nikada ne bi ponovio.

Kako bismo se bolje prisjetili i upoznali s događanjima u Domovinskom ratu, pogledali smo i nekoliko dokumentarnih filmova te poslušali pjesme pjevane devedesetih godina, a to su: *Stop the war in Croatia Tomislava Ivšića i Mir*, mir do neba tadašnjeg Magazina. Sudjelovali smo i na svetoj misi, gdje smo se pomolili za sve žrtve Vukovara, a posebno za petoricu poginulih branitelja koji su pohađali našu školu. Čak ni najsnažniji ne mogu ostati ravnodušni kada čuju priču o Vukovaru – gradu heroju.

Ena Dujak, 8. razred

Vrijedne ručice i mirisne

Vjerujem da, kao i ja, svaki drugi učenik naše škole Dane kruha dočekuje s jednakom radošću. Dan je to kada svatko od nas svojim trudom doprinese ovoj velikoj gozbi pa kolač po kolač i kiflicu po kiflicu, napravimo mnogo mirisnih i ukusnih vrsta krušnih proizvoda. A ove godine, moram priznati, kiflice su bile bolje nego ikad. Prije

gozbe bili smo na misi na kojoj je točno u podne župnik Dražen Akmačić blagoslovio naše proizvode te su tako postali još ukusniji. Vratili smo se u Dom kulture, a nakon što smo se najeli (blago rečeno), učitelji su spremili dio ukusnih kolača i odnijeli ih onima koji nemaju mnogo, kako bi i njima uljepšali barem jedan dan. Dosad mi je najdraži dan u

Dobro se dobrim vraća

Povodom Božića OŠ Vladimira Nazora Nova Bukovica organizirala je humanitarnu priredbu na kojoj su se prodavali radovi naših učenika. Priredba se održala u četvrtak 20. prosinca s početkom u 17 sati. Mnogobrojna publika uveličala je događaj svojim dolaskom. Ali to ne bi bila prava priredba da nije bilo naših vrijednih učenika koji su uz pomoć svojih učitelja i učiteljica osmislili i izveli sjajne nastupe.

Ovogodišnji program vodili su učenici četvrtoga razreda Iris i Mladen. Nastupali su učenici od

...buhtlice

godini bio rođendan, ali, od sada, bit će to bukovački Dani kruha. Prava šteta što odlazim u srednju školu sljedeće godine!

Ena Dujak, 8. razred

Na ulazu Doma kulture nalazio se improvizirani mali štand s učeničkim radovima. Radove su vrijedno izrađivali na božićnim radionicama

uz pomoć svojih učitelja, ali i pojedinih roditelja i baka. Svima od srca zahvaljujemo jer su se za svaki ručni rad posebno potrudili kako bi posjetiteljima priredbe mogli ponuditi što više uradaka.

prvog do četvrtog razreda matične škole te područne škole iz Miljevaca. Tu su još i nadareni školski zbor viših razreda, koji je za sve prisutne izveo prekrasne božićne skladbe, tamburaši i Slovaci. Bilo ih je prekrasno slušati, a to je potvrdio i gromoglasan pljesak publike nakon svakog njihovog nastupa.

Zahvalni smo i svima koji su odvojili nešto svog novca i donirali za potrebe škole. I dalje je bitno činiti dobra djela jer svi znamo da se dobro dobrim vraća, a Božić je pravo vrijeme za to.

Tatjana Đuričić, 7. razred

"Klokan bez granica" - još jedan uspjeh u nizu

Osam učenika naše škole dobitnici su nagrade Hrvatskog matematičkog društva za uspješno sudjelovanje na međunarodnom matematičkom natjecanju „Klokan bez granica". Natjecalo se više od 6.800.000 učenika u 51 zemlji, što ovo natjecanje čini najvećim školskim natjecanjem svijeta. U

Hrvatskoj je natjecanje održano u 362 osnovne i 68 srednjih škola u svim županijama, a učenici naših škola natjecali su se podijeljeni u četiri kategorije: Pčelice (2. raz.), Leptirići (3. raz.), Ecolier (4. i 5. raz.) i Benjamin (6. i 7. raz.).
Među 10% najboljih plasirali su se: Filip Nikić u kategoriji Pčelice. U kategoriji Leptirići: Leona Kordi, Marija Grdić, Damjan Stjepanović te Anamarija Bilavčić i Elena Koleno koje su ostvarile 100%-tni učinak riješenih zadataka te zauzele zavidno 1. i 4. mjesto na rang ljestvici. U kategoriji Ecolier najuspješnija je bila Marta Juršik, te u kategoriji Benjamin Irena Marušić. Ravnateljica Škole s ponosom je podijelila pohvalnice najbolje plasiranima, a nagrade Hrvatskog matematičkog društva bit će im naknadno uručene.
Hvala svim učenicima na sudjelovanju, a nagrađenim učenicima čestitke na postignutom uspjehu.
„Bit matematike je u njenoj slobodi." (George Cantor)

Ivana Đurasek, učiteljica matematike

Au, što je škola zgodna!

Nakon šest godina radova, neizvjesnosti i iščekivanja, konačno smo dočekali i taj dan: 2. svibnja 2013. svečano je otvoren novi dio školske zgrade u Novoj Bukovici. Zbog tog smo događaja svi bili vrlo uzbuđeni i zaposleni.
Svečanost je počela u 17 sati pozdravljanjem uvaženih gostiju. Okupili su se ovdje svi djelatnici i učenici škole, kao i njihovi roditelji, profesori i ravnatelji susjednih osnovnih i srednjih škola, članovi Školskog odbora, Vijeća roditelja, predstavnici medija, predstavnici općine te brojni mještani. Događaj su svojim dolaskom uveličali i uvaženi gosti: ministar znanosti, obrazovanja i sporta, gospodin Željko Jovanović, župan Virovitičko-podravske županije, gospodin Tomislav Tolušić, voditelj Službe za kapitalne investicije pri ministarstvu, gospodin Petar Šokić, pročelnica Ureda za društvene djelatnosti Virovitičko-podravske županije, gospođa Vesna Šerepac i, naravno, naš domaćin, načelnik općine Nova Bukovica i saborski zastupnik, gospodin Tomislav Žagar.
Otvoreni novi dio škole sadrži dvije klasične učionice, informatičku učionicu, knjižnicu i čitaonicu, kuhinju i blagovaonicu, dva kabineta te novi sanitarni čvor.
Nakon kratkog programa u izvedbi školskih tamburaša i školskog zbora, ravnateljica Lareta Žubrinić obratila se uvaženim gostima s par prigodnih riječi. To su učinili i načelnik općine Nova Bukovica i saborski zastupnik Tomislav Žagar, župan Virovitičko-podravske županije Tomislav Tolušić

te ministar znanosti, obrazovanja i sporta Željko Jovanović. Tamburaši su nas počastili slavonskim spletom, a četvrtaši porukama da škola nije samo zgrada, već mnogo više.
Nakon tradicionalnog rezanja vrpce, novobukovački župnik Dražen Akmačić posvetio je novi dio školske zgrade te je otvorenje završilo druženjem i večerom u novoj blagovaonici.

Ana Žagar, 8. razred

Škola je život: pjesma i rad(ost)!

Tijekom školske godine 2012./2013., naša je škola radila na projektu

kojem smo ove godine dali naziv „Škola je život: pjesma i rad(ost)!“ U sklopu tog su projekta učenici (uz pomoć svojih roditelja) i djelatnici škole realizirali brojne aktivnosti obilježavajući nekoliko važnih godišnjica: slavimo 155 godina od prvog spomena školstva na našem području, 145 godina od službenog otvaranja škole u Novoj Bukovici, 100 godina stare školske zgrade, 45 godina otkad škola nosi ime Vladimira Nazora te 10. rođendan školskog lista *Cvrčak* (*Vladimirov list*).

Projekt je realiziran sljedećim aktivnostima: svetom misom u župnoj crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije, kulturnom manifestacijom „Miljevački dani kukuruza“ („Mil'ovecke dni kukurice“), povodom Međunarodnog dana starijih osoba, Međunarodnog dana djece i Svjetskog dana učitelja – tematsko druženje pod nazivom “Škola - nekad i danas“, izložba krušnih proizvoda i plodova zemlje povodom obilježavanja Svjetskog

dana hrane i Dana kruha, izložba knjiga starih i vrijednih izdanja s literarnom večeri, pisanje scenarija za videospot za himnu škole, uređenje napuštenih grobova mjesnog groblja, glazbena večer povodom blagdana sv. Cecilije, božićne radionice, unutrašnje uređenje učionica, snimanje nosača zvuka (CDa) s učeničkim izvedbama, povodom Valentinova – susret s najstarijim bračnim parom u Novoj Bukovici, Večer ljubavne poezije, snimanje videospota na himnu škole, uskrsne radionice, Mala škola enkaustike, pisanje pisama za buduće vršnjake, akcija uređenja školskoga okoliša, „Zelena čistka“, druženje s majkama povodom

Majčinog dana, uređivanje i popravljanje školskog igrališta, Dan škole te završne svečanosti.
Jedan od ovogodišnjih projekata bilo je pisanje pisma „Za buduće vršnjake“. Ideja je bila da svi učenici napišu pismo svojim vršnjacima koji će ovu školu polaziti za 50-100 godina te da im opišu kako je to danas ići u školu, kako škola izgleda, što rade u slobodno vrijeme, kako uče, koje filmove vole, kakvu glazbu slušaju i slično. Isto tako, učenicima je zadatak bio napisati kako oni zamišljaju „školu budućnosti“. Najbolje radove učenici će pročitati pred videokamerom, a snimak ćemo, uz snimke naše sadašnje škole, učenika i djelatnika, sačuvati za sljedeće generacije koje dolaze. Donosimo vam jedno od izabranih pisama.

Nova Bukovica, 13. 3. 2013.

Dragi budući vršnjače,

ime mi je Vlatka Kolembus i dolazim iz obližnjeg sela, Miljevaca. U siječnju sam napunila četrnaestu godinu. Završavam osnovnu školu, točnije osmi razred. U mojoj školi sada je samo jedan 8. razred, a ima nas 17. Mi smo vrlo nemiran i još uvijek zaigran razred. Učitelji nas ponekad grde i upozoravaju, no mi za to uopće ne marimo. Živimo život punim plućima i još ne razmišljamo o problemu upisa u srednju školu, koji su već tu, „pred vratima“! Mi smo generacija nove ere, tj. prvi se u srednju školu upisujemo putem interneta i računala. Naša škola se nedavno vrlo modernizirala, no još uvijek nam nedostaje sportska dvorana za što uspješnije obavljanje nastave tjelesne kulture kada nam vrijeme pokvari planove. Toplo se nadam da će u vaše vrijeme sve biti bolje i puno modernije.
No, to ne znači da nećete morati puno učiti i raditi za dobru ocjenu kao i mi. Ove školske godine nije bilo zaključivanja ocjena na polugodištu, što je na našu učeničku žalost jako loše jer se nismo borili i nismo učili tijekom cijele školske godine, zato vi učite na našim pogreškama i budite vrijedni cijele školske godine. Torbe su nam vrlo teške od silnih knjiga, pa će, nadam se, vas riješiti tih muka i naći neko bolje i praktičnije rješenje. Ova 2013. godina vrlo je recesijska i oskudna, svugdje su ratovi i krize, zato se nadam da će u vaše vrijeme biti bolje opremljena obiljem knjiga.
Sadite sreću, smijeh i radost svijetom jer toga nikad dosta. Poštujte svoje roditelje, starije sestre i braće te budite uzor svojim vršnjacima s pratnjom učiteljskih pothvata. Izađite ponekad na livade, ostavite se računala, družite se sa svojim prijateljima jer kada ih budete najviše trebali, njih neće biti. Zato uživajte dok možete!
Pozdrav!

Vlatka Kolembus,
8. r., šk. god. 2012./2013.

NOVOBUKOVAČKA DAMA IZ PROŠLOSTI

Stari ljudi kažu da svako selo ima svoju povijest. Tako i moja Nova Bukovica čuva još mnogo neotkrivenih priča i tajni, pa sam odlučila malo istraživati i saznati kakve se tu dragocjenosti kriju. Tražila sam, zapravo, dovoljno očuvane starine koje imaju neku svoju priču. Tako sam doznala da u selu postoji jedna vrijedna stara violina pa sam se počela malo raspitivati o njoj da utažim svoju novinarsku znatiželju.
Najprije sam saznala da je violina trenutno kod gđe Anice Turkalj i odmah se uputila k njoj. Ispričala mi je sve što je znala o postanku i putu violine. Saznala sam da je violina stara oko 100 godina, obitelj Turkalj kupila ju je od obitelji Sirovica, a otkad je violina kod njih, nitko ju nije svirao. Dakle, posjedovali su ju isključivo kao kolekcionarski predmet ili vrijednu starinu. Imala sam prilike ovaj milozvučan instrument vidjeti i uživo te, kao polaznica Osnovne glazbene škole, mogu zaključiti da je violina u vrlo dobrom stanju, a očuvano je čak i gudalo. Od njenih sadašnjih vlasnika saznala sam da će ju vjerojatno poslati na restauraciju kako bi joj vratili njezin nekadašnji sjaj. Gospođa Turkalj mi više ništa nije znala reći o violini pa me uputila k obitelji Sirovica. No, nakon što sam došla k njima, uslijedilo je razočaranje. Naime, o violini nisam saznala ništa novo, osim da ju je svirao njihov pokojni djed.

Nisam odustajala: potraga za pričom se nastavlja. Ponovno sam dobro pregledala violinu ne bih li pronašla kakav trag koji bi me odveo do rješenja misterija. Sad se vjerojatno pitate: „Iiii?“ Na violini sam pronašla naljepnicu s podacima: Ladislav F. Prokop, 1915., Hotovitel hudebinch nastroju, V. Chrudimi. Kako mi je jedini dostupan izvor bio internet, malo sam istraživala, no i ovdje nailazim na velike poteškoće. Naime, čak ni tu ne pronalazim mnogo podataka. Saznala sam samo da je Ladislav F. Prokop rođen u Češkoj 1843. godine. Naslijedio je svoga oca i učitelja F. D. Prokopa, u čijoj je radionici radio. Do 1875. radio je u obiteljskoj radionici, a zatim je ponovno uspostavio svoju u Chrudimu, u Češkoj 1876. U njegovoj su radionici izrađeni neki od najboljih čeških instrumenata do 1925. Prokop radionica proizvodila je među ostalim i violine, a bilo je tu Amati, Stradivari i Steiner modela. Prokop je bio vrlo cijenjen i poznat po svom planu izrade instrumenata koji je vrlo sličan Stainerovom. Također je poznat i po nekoliko poboljšanja na violinama. Za svoj je rad nekoliko puta nagrađen na europskim izložbama.

Na moju veliku žalost, to je bio zadnji trag i saznanje o ovom kolekcionarskom predmetu. Smjernica više nisam imala za nastavak istraživanja pa sam svoju pustolovinu ovime završila. Naposljetku, draž u tajnama i jest ta da se neke od njih nikada ne otkriju, zar ne?

Tereza Takač, 7. razred

SAMO NE CRTAJTE DLAKOGRBU DEVU!

Na strip-radionici koja je održana od 27. do 29. studenog 2012. godine u OŠ „Vladimir Nazor“ Virovitica sudjelovala je i naša škola. Organizatori ove edukativne radionice bili su Zavod za javno zdravstvo „Sveti Rok“ Virovitičko-podravske županije i Kulturni klub O'grada u suradnji s Upravnim odjelom za društvene djelatnosti Virovitičko-podravske županije.
„Što god radili, samo ne crtajte dlakogrbu devu!“ bilo je prvo što su nam naši voditelji Davor Šunk i Silvija Šesto rekli kada smo ušli u učionicu strip-radionice „Čaro'grad“. A kada su nam i objasnili što je to, mogli smo početi.
Počeli smo kratkim uputama: što je to kaiš, što kadar, a što tabla; koji je pravilan način da se nacrtaju ljudi, grimase, kretnje… Sve smo to naučili u 2 sata. A onda smo krenuli crtati svoj prvi strip. Gospođa Šesto pročitala nam je ulomak iz svoje knjige „Tinuninu“, a naš je zadatak bio napraviti scenarij i plan kadra. Bio je to velik posao, no uspjeli smo napraviti dvije sličice (dva kadra). Sljedeći smo dan sudjelovali na malom tečaju kratke priče, kako bismo znali napraviti svoj strip bez ičije pomoći. Čitali smo priče koje smo napisali i birali najbolje. Prava zabava počela je tek treći dan: dobili smo majice, bedževe, mape, ali i lijepu uspomenu i nova prijateljstva. Vjerujem da će svih nas 16 ostati u kontaktu. I na kraju malo je reći da su ta tri dana bila dosad najzabavnija u ovoj školskoj godini.

Ena Dujak, 8. razred

"NOĆ MUZEJA" U NOVOJ BUKOVICI

Diljem Lijepe naše 25. siječnja 2013. g. obilježavala se „Noć muzeja". Akcija „Noć muzeja" u Hrvatskoj započeta je 2005. godine, a 2006. postaje nacionalni događaj. Prva „Noć muzeja" održana je u Berlinu pod nazivom Lange Nacht der Museen 1997. godine. Zbog iznimnog interesa i načina na koji je ideja o samom događaju realizirana, ubrzo se proširio na više institucija i različitih gradova diljem Europe, pa i svijeta. Ove je godine „Noć muzeja" prvi put obilježena i u Novoj Bukovici. Okupljanje zainteresiranih posjetitelja bilo je u mjesnome zavičajnom muzeju, a organizacija je povjerena udruzi žena „Bukovica u srcu" na čelu s gospođom Slavicom Čižmar. Žene iz udruge dale su si truda i uredile muzej, nabavile piće i ispekle kolače za sve posjetitelje. U muzeju smo mogli razgledati sve što nas je zanimalo, a gledali smo i kratak film o životu i radu u Novoj Bukovici. Bila je to lijepa večer prepuna razgovora i druženja. Veselimo se susretu i nagodinu.

Manuela Kribl, 6. razred

HIPERAKTIVNI SANJARI U ŠKOLI

U ponedjeljak 8. travnja 2013. u OŠ Mikleuš održano je predavanje za učitelje triju susjednih škola: OŠ A. G. Matoša Čačinci, OŠ Mikleuš i OŠ V. Nazora Nova Bukovica.

U goste nam je došao predavač iz Zagreba, Marko Ferek, osnivač udruge Buđenje, koji je i sam bio dijete s ADHD-om. Učiteljima je iz vlastitog iskustva pokušao približiti kako se osjeća dijete s ADHD-om, koje su mu potrebe i kako ga okolina može sputavati odnosno pružiti potrebnu podršku. Djeca s dijagnozom hiperaktivnosti nisu lijena, nepažljiva niti zločesta, već samo drugačija od drugih i trebaju naše razumijevanje i podršku.

Knjiga Hiperaktivni sanjari bazirana je na predavanjima autora u kojoj okuplja svoje ideje i misli, a obuhvaća dijagnostiku, liječenje te važnost samopouzdanja u djece s karakteristikama ADHD-a. Odgovara nam na pitanje tko su hiperaktivni sanjari te kako se isprepliću maštovitost, emotivnost i istraživački duh s nepažnjom, hiperaktivnošću i impulzivnošću. Knjiga iskreno progovara o osobnom iskustvu odrastanja kao djeteta čiji unutarnji ritam i misli nisu išli smjerom kojim je išao školski ritam. Od djeteta koje je skrivalo svoju osobnost i htjelo postati kao i drugi do osobe koja je spoznala svoj potencijal i oslobodila se očekivanja okoline, prihvatila svoju različitost i u tome pronašla neiscrpan dar. U posljednjem dijelu knjige autor preispituje društvo, obrazovanje, a kao temelj uspješnog i modernog društva postavlja prihvaćanje i korištenje različitosti pojedinaca. Ako treniramo pticu da trči, hoće li ona trčati jednako spretno i brzo kao i mačka? Neće, zbog toga jer je ptica drugačija od mačke. Koliko god mi učili i trenirali pticu da trči, ona nikad neće jednako brzo i jednako kvalitetno trčati kao i mačka. Razlog tomu nije nikakav deficit niti poremećaj, već različitost. Ali ako dopustimo ptici potrebnu slobodu, ako joj se prilagodimo i dopustimo joj da se prikaže onakva kakva uistinu je, vidjeti ćemo njena prekrasna i moćna krila. Tek tada će ptica postati ptica!

Kako bi mogli nesmetano funkcionirati, hiperaktivnim je osobama potreban vlastiti ritam i odabir. Zbog te nemogućnosti odabira često znaju ostavljati dvostruku sliku – kao nesposobni, spori i „izgubljeni", ali i kao izuzetno sposobni i pametni pojedinci. Na takvu njihovu osobnost bitno utječe emotivni žar koji im omogućuje da snažno dožive nešto vezano uz njihove interese zbog čega znaju ući u stanje duboke koncentracije ili hiperfokusa. U takvoj osobini leži dio njihovog dara koji im daje umjetničku crtu jer kad nešto rade, rade to strastveno. S druge strane, kad rade nešto monotono i njima dosadno ne mogu postati motivirani, zbog čega postaju izgubljeni, pa i plitki. Ono što ih također karakterizira je njihovo drugačije funkcioniranje uma. Ono ih čini da razočaraju na vrlo jednostavnim aktivnostima, ali im i omogućuje da iznesu viđenje nečega na potpuno novi i jedinstveni način. Kao takvi, ne čudi da ostavljaju nepotpunu i krivu sliku o sebi kod ostalih ljudi i zbog čega većina njih nailazi na poteškoće ili bude dijagnosticirana sa sindromom ADHD.

Tanja Štefok, pedagoginja

Likovni...

Izabela Štimac, 2. r.

Martina Knapić, 2. r.

Ivona Kojić, 3. r.

Moj djed Stanko

Do nedavno nije mi rekla
baka
ništa za mog djeda Stanka.

Zašto nije s nama
nije mi rekla ni mama.

Na moju molbu sa suzama
u očima
pričala mi je noćima:

„Ostavio je tebi i tvom
bratu
vašeg tatu! “

Dominik Kapetanović,
3. razred, PŠ Miljevci

TEŠKO JE BITI JA

Dan po dan, vrijeme prolazi, a ja ostajem na mjestu kao da me je netko udario ciglom po glavi pa sam pala u komu. No, prijeđimo na stvar: svaki dan kad dođem kući iz škole jedem, napišem zadaću, odspavam, odem na trening, dođem kući, pogledam TV, istuširam se, jedem i šibnem u krevet. I tako svaki dan. No, jedan je dan svake godine poseban… Eh, da! Tad je moj ročkas. Pokloni, slatkiši, torta… To je dan za pamćenje! Lijepo je čuti „Barby, sretan rođendan!“ A kada taj dan prođe, bacam se na isto… Buđenje u 7 i spavanje u 22 sata. Zaista, teško je biti ja!

Barbara Stjepanović, 6. razred

JA, BOLJI, NAJBOLJI

Vjerujem da vam je konkurencija, nažalost, dobro poznat pojam. Hodate gradom i promatrate sva ta savršena lica, tijela, odjeću, kuće, automobile, mobitele i u istom trenutku osjetite kako ste manje vrijedni. Uvijek postoji netko bolji, snažniji, viši, zgodniji, ljepši, inteligentniji, sposobniji, vrjedniji…

Ponekad učinite najbolje što možete, ali netko uspije još bolje. Ponekad učite satima za ispit, ali netko ga napiše još bolje. Ponekad zabijete mnogo golova na utakmici, ali netko zabije više. Ponekad kupite haljinu, najljepšu do sada, ali netko kupi još ljepšu… Također, vjerujem da vam je dosta toga, da ste već bijesni i umorni. Osjećate se nedovoljno, kao da ste uvijek tako blizu, a tako daleko. Vjerujem da svi imamo tog nekog „da sam barem kao on“, zar ne? Pitate li se ikada jeste li vi nekom ta osoba? Dajete li im povoda da budete?

Nedavno sam čula vrlo zanimljivu izreku: „Najveća si konkurencija sam sebi.“ Također mi se svidjela i „Vaš trening ne mora nužno biti natjecanje s drugima. Pobijedite svaki dan. Sebe.“ Pa, ima smisla. Zašto ne bismo učili za sebe i svoje znanje? Zašto se na dan ispita ne bismo sjetili koliko više znamo nego jučer, ili na utakmici – koliko smo bolji nego na treningu; kako smo bili posve zadovoljni haljinom dok nismo ugledali haljinu one druge?

Teoretski zvuči lako, no malko je drukčije u praksi. Ali riskirat ću. Pokušajte i vi. Ipak: u sreći nema konkurencije.

Ana Žagar, 8. razred

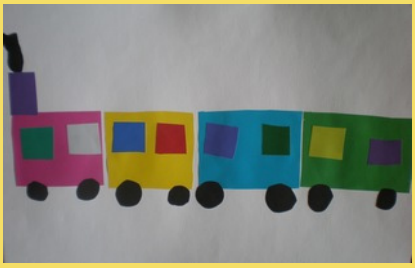

Ivona Pipek, 2. r.

Izabela Štimac, 2. r.

Mislav Juršik, 2. r.

DOK JE SRCA BIT ĆE I KROACIJE

Moj djed živi u Njemačkoj, u gradu Ulmu. Kada dođe tu, osjeća se posebno. Njegovo srce zakuca tik-tak. On kaže: „Ja sam se tu rodio, tu je moj dom!“ Rekao mi je da jedva čeka da dođe u mirovinu da ovdje bude stalno, u Hrvatskoj. On ovdje voli naš zrak i naše dobre ljude, također i brda, livade, šume i životinje. Hrvatska je vrlo lijepa i njegovo će srce uvijek kucati za nju.

Ana Takač, 3. razred

BERBA U MOM ZAVIČAJU

Kakva bi to jesen bila bez berbe grožđa? To se i u mom kraju ljudi uvijek pitaju. Pa se skupi cijelo selo u berbu da slatko grožđe ne bi propalo. Kidaju slasne bobe i stavljaju u korpe. Da bi se ljudi malo odmorili i okrijepili usred napornoga posla, sjednu na drvene klupice pored vinograda i posluže se domaćom kobasicom, kruhom i sokom od grožđa te mnogim drugim domaćim proizvodima. Nakon odmora, uhvate se ponovno posla jer vrijeme brzo prolazi i eto će noć. A kada konačno otkinu i posljednji sočan grozd, sve to grožđe što su vrijedne ruke obrale istresu u bačve i onda ga gaze. Prave nešto što ljudi zovu „kraljevskim pićem, tekućom vodom i suzom zemlje“. To je vino. Mnogi ga ljudi vole. I dok odrasli u njemu uživaju, djeca mu ne smiju ni prići. Ona se slade ukusnim crnim i bijelim plodovima trsa i zamišljaju kakvo će vino piti kada odrastu.

Mirela Marčinković, 7. razred

Jesenja pjesma

Bio je to kišni dan.
Djeca su snivala divan san:
medvjede i vjeverice slatke,
a za ručak pečene patke.

Svuda pada žuto lišće,
a kap se do kapi stišće.
Mali zeko u grmlju se skriva
da mu kiša lice ne umiva.

Crna maca po polju trčkara,
za ljutim joj se mišem srce para.
Kesten smeđ k'o sa leda,
skliznuo u bocu punu meda.

Polje moj djed vrijedno ore
da bi imali novaca za more.
Na grani cvrkuće lijepa ptičica,
u vrtu kokoši vreba lisica.

Ljudi moji, to je jesen
kad cvijet mali je zanesen.
Cijeli svijet je prepun boja.
Eh, da – to je jesen moja!

Tatjana Đuričić, 7. razred

...kutak

Filip Nikić, 2. r.

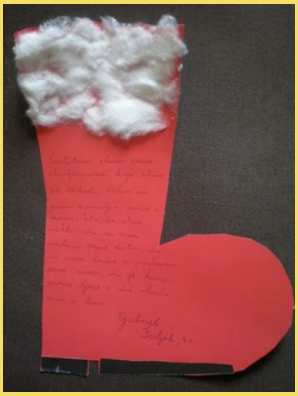

Gabriel Fuljek, 4. r.

Tomislav Kurtić, 4. r.

Mladen Banović, 4. r.

Dorotea Dolovski, 2. r.

Hrvoje Palčić, 1. r.

Helena Đukić, 1. r.

JESEN

Došao je listopad,
počela je jesen.
Kesten je obran
i kući donesen.

Jesen je stigla
i u našu šumu.
Opalo je lišće,
ima ga na drumu.

Hrabro je došla
kao kistova četa,
obojala svaki list
koji joj smeta.

Jesen je naljepše
godišnje doba.
To ne zna onaj
koji joj plodove ne proba.

Josip Žalik, 7. razred

MOJA BAKA

Moja baka zove se Jelka, uvijek je vesela. Dopusti mi da radim sve što mi je zabavno. Ima smeđe oči i smeđu kosu. Najviše voli peći fine kolače. Dopusti mi i da se igram njezinim štiklama. Kad ih obujem, plešem i pravim se da glumim u filmu. To sve radim kod svoje bake ljubimice.

Veronika Brzica, 4. razred

PRIJATELJA SU OTELI DINOSAURI

Mog su prijatelja oteli dinosauri s planete Čok-Mok. U početku se jako bojao, a onda je vidio da su čokmokanci dobri i miroljubivi, žele ga upoznati i igrati se s njim. Planet im je sličan našem, svuda se osjeti miris čokolade. Kuće su im sve ružičaste boje i okrugle. Svi imaju vrtove u kojima raste čudnovato drvo ro-ro, a na njemu rastu čokolade i slatkiši. Na tom planetu sve je slatko, u rijekama teče čokolada i plivaju čokoladne ribice. Moj se prijatelj brzo sprijateljio s djecom na čokoladnom planetu, a najbolji prijatelji su mu Tor i Mor. Svaki dan se zajedno igraju i uživaju u čokoladama svih vrsta. Tor najviše voli čokoladu s jagodama, a Mor najviše voli čokoladu s lješnjacima. Moj najbolji prijatelj uživa u svim vrstama čokolade, njemu su sve dobre. Mom se prijatelju jako svidjelo na Čoku-Moku i jedva čeka da ponovno otputuje tamo.

Marija Štimac, 4. razred

ŽIVOT JEDNOG SMRDLJIVOG MARTINA

Do sada sam uvijek mislio da sam samo obična buba. No, jednoga dana posjetio me poštar bumbar. On je bio slavan u našem svijetu. Svi su ga veličali, no za mene je bio samo običan poštar. Uskoro mi je, na moje veliko iznenađenje, donio pismo u kojem je pisalo: „Hej, smrdljivi martine! Putovala sam cijelim svijetom, bila u prašumama, pustinjama…, ali ljepšu i pametniju bubu od tebe upoznala nisam. Zato te pozivam na spoj u šumskom restoranu „Kod Bube“ u subotu navečer. Javi mi se na broj 054-321. Nadam se da ćeš se odazvati pozivu.“
Bio sam toliko uzbuđen da mi je srce udaralo poput parne lokomotive. Trebalo je kupiti novo odijelo i buket crvenih ruža. Došla je i ta iščekivana subota. Obukao sam se i otišao na spoj s tajanstvenom bumbaricom. Bio sam uzbuđen, a ona me čekala za rezerviranim stolom. Ta je večer bila predivna, a nakon dvije godine osnovali smo i obitelj te još i dan-danas živimo sretno.
Od tada se više nikada nisam osjećao „obično“. Vrlo sam sretan i zadovoljan svojim životom.

Marijana Žalik, 6. razred

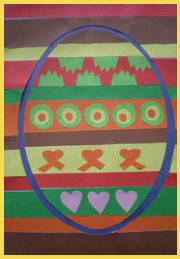

Irena Marušić, 6. r.

Sandro Bračun, 8. r.

Iris Penov, 4. r.

Patricija Križetić, 3. r.

PROLJEĆE NA VRATIMA ŠUME

Stiglo je proljeće. Ptičice veselo cvrkuću i lete. Stabla su zelena i puna lišća. Vjeverica skače od stabla do stabla. Zečići sretno trčkaraju oko svoje mame. Ispod zelene trave i staroga lišća gljive polako izlaze iz zemlje.

Martina Knapić, 2. razred

MOJA MAMA

Moja mama je kao moje srce.
Volim ju jako, jako, najviše na svijetu.
Ona je kao cvijet kada cvjeta.
Ja volim Majčin dan jer je to mamin dan.
Nadam se da će moja mama biti sretna na ovaj dan.
Njen je osmijeh kao sunce.

Sandra Četa, 2. razred

SLIKE PROLJEĆA U MOJIM OČIMA

Stiglo je proljeće i donijelo nove radosti. Priroda se budi i sunce jače grije zemlju.
U prirodi se sve zeleni i niču prvi vjesnici proljeća: visibabe, šafrani, jaglaci…
Sunce je sve toplije, dan je duži, a noći kraće. Vraćaju se ptice s juga i počele su praviti gnijezda. Livade su prepune šarenog cvijeća.
Započeli su proljetni radovi: čišćenja dvorišta, uređivanje vrtova, pripremanje oranica za proljetnu sjetvu. Igrališta su prepuna djece.
Sve je živnulo i sve miriše po proljeću.
Proljeće je za mene najljepše godišnje doba.

Ana Podboj, 3. razred

MOJE SELO

Moje se selo zove Dobrović.
Ja se u njemu volim igrati čak i po noći zato što čujem zvukove sove.
U mojem selu ima puno djece.
Ta djeca se vole puno igrati.
U mome selu ima puno veselja, a ima i puno zakutaka.
U mojem selu je sve lijepo i sretno.
Moje selo je najbolje na svijetu.

Dominik Kapetanović, 3. razred

VOLIM HRVATSKU

Na svijetu najljepše Jadransko je more,
a još su ljepše hrvatske nam gore!
Uz velike rijeke šire se nizine,
plodne njive ukras su naše domovine.

Ljudi na njivi siju i sade
i svoje poslove marljivo rade.
Ljudi na selu, ljudi u gradu
domovinu vole i čuvati znadu.

Djeca su ukras domovine naše,
ona se ničega na svijetu ne plaše.
Rastu slobodno kao u raju,
svoju domovinu voljeti znaju!

Hrvatska mi draga bila
i ostat će uvijek mila!
Slušajte me ljudi: „Kamo god da pođem,
u Hrvatsku svoju ja vam opet dođem!“

Elena Koleno, 3. razred, PŠ Miljevci

Ana Takač, 3. r.

Kristina Matijević, 2. r.

Mateja Podolski, 1. r.

Sandra Četa, 2. r.

Solidarnost na djelu

Humanitarna akcija Crvenoga križa Hrvatske „Solidarnost na djelu 2012.“ provedena je i ove godine u PŠ Miljevci, i to vrlo uspješno! Ovogodišnja akcija imala je za sve sudionike, a posebice za organizatore, osobit značaj jer je 40. po redu od svog začetka, dakle JUBILARNA! Stoga nam je bilo iznimno zadovoljstvo i čast dati svoj doprinos ovoj hvalevrijednoj akciji.

Već u četvrtak, 11. listopada, učenici su počeli prikupljati novčane priloge sumještana u zamjenu za vrijednosne bonove, a u nedjelju, 14. listopada, provedena je i akcija prikupljanja pomoći u vidu hrane i ostalih korisnih potrepština. Da bi akcija bila što uspješnija, pridonio je i dugogodišnji aktivist slatinskog Crvenog križa i mještanin Miljevaca, gospodin Stevo Terek, koji je za potrebe akcije ustupio svoj traktor i svoje slobodno vrijeme te uz pomoć miljevačkih učenika-volontera ophodnjom po selima Miljevci i Dobrović tijekom nedjeljnog prijepodneva uspio prikupiti značajne količine namirnica namijenjenih zbrinjavanju ugroženih skupina stanovništva i osoba slabijeg imovinskog statusa.

Time su „veliki i mali“ Miljevčani po tko zna koji put iskazali svoju humanost i solidarnost s potrebitima i na najbolji mogući način obilježili i aktualne Dane zahvalnosti za plodove zemlje. U ime svih potencijalnih korisnika prikupljene pomoći zahvaljujemo darežljivim mještanima Miljevaca i Dobrovića i želimo im dobar urod i pune ambare i iduće, kao i svake naredne, godine!

Jasmina Puškarić, učiteljica razredne nastave, PŠ Miljevci

Za mir pokojničkih duša

Učenici od 5. do 8. razreda OŠ Vladimira Nazora Nova Bukovica, potaknuti prijedlogom vjeroučitelja Đore Đorđevića, odlučili su dobrovoljno uređivati zapuštene grobove na novobukovačkom groblju.

Dana 31.10.2012. umjesto vjeronaučne nastave u učionicama krenuli smo s alatom, motikama i grabljicama, na groblje. Prema groblju hodali smo u sabranosti i miru. Po dolasku podijelili smo se u grupe i uređivali grobove koji su već duže vrijeme zapušteni. Kada smo ih uredili, upalili smo lampione i pomolili se za mir pokojničkih duša. Naša molitva bila je iz dječjih srca i bili smo sretni što smo barem uoči Svih svetih zajedničkim snagama mogli napraviti dobro djelo.

Antonia Barbara Brzica i Domagoj Knapić

BOŽJIM STVORENJIMA

Stvorio si more najveće na svijetu,
u njemu ribice pjevaju i plivaju u duetu.

Po brdu životinje skaču.
Medo u svojoj šumskoj palači san krati,
a snježni oblak pahulje bijele
čarobno baca na njegovo tjeme.

Čovjek zahvaljuje Bogu na oranicama punim kukuruza i žita.

Lucija Podolski, 4. razred

DALA BIH SRCE

Bože, čuvaj moju mamu!
Ja volim svoju mamu.
Njene ruke su mekane kao jastuk.
Dala bih joj srce ako treba.
Njena kosa je kao jutarnja rosa.
Čita mi priče, igra se sa mnom.
Kada me nešto boli, ona mi da malo leda.
Bože, čuvaj moju mamu!

Izabela Štimac, 2. razred

Ivona Pipek, 2. r.

MOJA MAJKA

Kad mama kaže da me voli
znam da istinu veli.
Svakog se dana za mene moli
da budem sretan život cijeli.

Ona se uvijek brine za mene,
kuha mi najbolja jela.
Uvijek rješava moje probleme,
sve bi mi pomoći htjela.

David Dujak, 3. razred

Toni Čarnohorski, 1. r.

SAZNALI SMO O ŽUPNIKU...

Župu Nova Bukovica već nekoliko godina uspješno predvodi naš dobri pastir, župnik Dražen Akmačić, pa smo ga odlučili malo bolje upoznati i suočiti s nekim „škakljivim" pitanjima naših mladih novinara.

Župniče, za početak nam recite kada i gdje ste rođeni?
- Rođen sam u Novoj Gradišci 9. travnja 1968. godine.
Kako Vam se zovu roditelji?
- Ivan i Kata.
Imate li braće i sestara?
- Da, imam 2 brata.
Gdje ste pohađali osnovnu školu i sjećate li se najvažnijega događaja iz toga doba?
- Osnovnu sam školu završio u Novoj Gradišci, a događaj koji do danas pamtim je natjecanje u matematici koja mi je bila najdraži predmet.
Gdje ste pohađali srednju školu i kako vam je u njoj bilo?
- Prve dvije godine srednju sam školu polazio u rodnom gradu, a onda sam školovanje nastavio u Ivanić gradu.
Sve nas zanima kako ste se odlučili postati svećenik; jeste li imali neki uzor?
- Jednostavno: odazvao sam se na Božji poziv. Uzor mi je bio naš župnik.
Što mislite o celibatu? Je li to prednost ili mana?
- Mislim da je to velika prednost jer je tako rekao Isus.
Kako ste se osjećali kada ste dobili dekret ili naredbu da dolazite u Novu Bukovicu?
- Tu sam odluku biskupa prihvatio kao dokaz poslušnosti.
Što vam se posebno sviđa na župi, a za što smatrate da bi se trebalo promijeniti?
- Sviđa mi se rad s ljudima. Volio bih da ljudi više slušaju Boga i riječ evanđelja.
Biste li voljeli i dalje ostati tu ili bi ipak htjeli otići u drugu župu?
- Pitajte biskupa, ja to ne odlučujem.
Koga biste posebno pohvalili u svojoj župi?
- Pohvalio bih djecu.

PITANJA DRUGIH UČENIKA:

Naša prijateljica Iris želi znati kada ste prvi put osjetili Božji poziv?
- Bilo je to na Prvoj pričesti.
Učenik N.N. Vas pita jeste li ikada bili zaljubljeni?
- Da, kao i svako dijete, i ja sam bio zaljubljen u djetinjstvu.
Učenik N.N. Vas pita koju biste osobu htjeli upoznati jednoga dana?
- Nema baš posebne osobe koju bih imao želju upoznati.

PITANJA IZ NAJ-SVIJETA:

Naj glazba?
- Slavonska i rock
Naj film?
- „Pasija".
Naj hrana?
- Grah.
Naj prijatelj?
- Isus Krist

Naj glumac?
- Fabijan Šovagović
Naj sportaš?
- Dražen Petrović
Naj piće?
- Vino
Naj župa?
- Nema najbolje župe, sve su dobre.

Intervju osmislile i pitanja postavljale:
Veronika Brzica i Lucija Podolski, 4. Razred
Odgovarao na pitanja:
Dražen Akmačić, župnik novobukovački

Biseri... od bisera!

Od čega umiru ljudi nakon što padne atomska bomba?
- Radioakcije!
Što je endem?
- Biljka koja stoji i okreće se.
Koja je država istočne Europe najveća?
- Azija!
Koliko 60 centimetara ima metara?
- 6 metara.
Koja narječja postoje u hrvatskome jeziku?
- Čakavsko, kajkavsko i slavonsko.
Što je povoložje?
- Polupustinja.

Mudrosmiješnice

- Ako ste previše otvorenog uma, ispast će vam mozak.
- Ne brinite se oko toga što ljudi misle, oni to rijetko rade.
- Odlazak u crkvu ne čini vas kršćaninom. Isto kao što stajanjem u garaži ne postajete auto.
- Umjetna inteligencija se ne može suprotstaviti prirodnoj gluposti.
- Moja ideja pospremanja je prijeći sobu pogledom.
- Niti jedan dokaz ne podupire tezu da je život ozbiljan.
- Ako sličite na svoju sliku iz putovnice, vjerovatno vam treba putovanje.
- Savjest je ono što boli kad se svi ostali dijelovi osjećaju izvrsno.
- Nikoga nisu nikad ustrijelili dok je prao suđe.
- Izbalansiranu dijetu čini po jedan kolač u svakoj ruci.
- Srednja dob je kad širina uma i uskost struka zamijene mjesta.
- Ako morate birati između dva zla, odaberite ono koje još niste probali.

Ena Dujak, 8.razred

Knjižnica - mjesto gdje učim, čitam i istražujem

Od siječnja ove godine školsku knjižnicu krasi i određuje pridjev „nov“: nova knjižničarka, novo radno vrijeme i novi prostor, ali vjerujem da je to već svima i ne baš tako novo. Pomoć u radu knjižnice

odgovorno pružaju i vrijedne ruke mladih knjižničarki, a to su: Ena Dujak, Draženka Relotić, Marina Škrnički, Anamarija Vuković, Ana

Žagar i Valentina Brekalo. Kao što smo već rekli, stara knjižnica otišla je u zaborav i sada služi nekoj novoj svrsi, a oživjela je nova, modernija, šarenija i opremom bogatija knjižnica. Brojnim aktivnostima obilježili smo Dane hrvatskoga jezika i Dan hrvatske i svjetske knjige. Tim povodom učenice 6. razreda, Irena Marušić i Manuela Kribl, napisale su svoj osvrt na knjige *Debela*, autorice Silvije Šesto i *Mladi mjesec*, autorice Stephenie Meyer. Pročitajte što je mlade čitateljice privuklo baš ovim knjigama te zašto ih toplo preporučuju svima.

RASTAJE SE GENERACIJA

Osmaši, sretno!

Stephenie Meyer: „Mladi mjesec“

Tinejdžerica Bella Swan zaljubljena je u vampira Edwarda Cullena. Jednog se dana Edward i njegova obitelj odsele iz Forksa. Bella mjesecima pati u tišini i to vrlo brine njenog oca Charlieja.

Jednog dana Bella kupi dva neispravna motora i odnese ih svom prijatelju Jacobu Blacku da ih on popravi. Bella se sve više druži s Jacobom pa joj Edwardov odlazak lakše pada. Alice Cullen (Edwardova sestra) dođe u Forks i kaže Belli da se Edward namjerava ubiti jer misli da je Bella mrtva. Bella i Alice odlaze u Italiju i sprječavaju Edwarda i tada Edward zaprosi Bellu.
Ja bih ovu knjigu preporučila svima jer je romantična, prepuna nestvarnih bića i zanimljivih događaja te je prikladna za nas i naše vršnjake.

Manuela Kribl, 6. razred

Silvija Šesto: „Debela“

Knjiga mi se svidjela u potpunosti jer opisuje život petnaestogodišnje djevojčice Lade i svakako bih preporučila svima da ju pročitaju. Najviše mi se svidio dio kada je sve „sjelo“ na svoje mjesto i kada je Lada zaista bila sretna po prvi put u životu. Mislim da se svatko može pronaći u retcima ove knjige.

Irena Marušić, 6. razred

Ovim su kratkim prikazima učenice željele podijeliti s nama čarobne trenutke doživljene uz knjige koje su na njih ostavile snažan dojam te pridobiti i vas na čitanje i uranjanje u ove maštovite svjetove.
Knjige možete potražiti i u školskoj knjižnici pa... čitajmo se! :-)

Marina Dundović, knjižničarka

Ptičji užitak

Učenici petoga razreda željeli su potražiti rijetke vrste ptica u našim krajevima i saznati nešto o njima. Tako su šećući naišli na restoran „Ptičji užitak“ te ugledali predivan ptičji meni koji vam donose u cijelosti:

HLADNA PREDJELA:
Salata od pšenice 25,00 kn
Mesna salata od crva i pčelica 23,00 kn
Mesni doručak od crva 19,00 kn
Sushi od riže i krastavaca u umaku od kiselih muha 72,00 kn

TOPLA PREDJELA:
Juha od crva 25,00 kn
Proljetne rolice od kukuruza, tratinčica i sušenih komaraca 53,00 kn
Pohani kukuruz s mrvicama od bumbara 40,00 kn
Pečeni bumbar u juhi od mrava 20,00 kn

GLAVNA JELA:
Prženi bumbar 13,00 kn
Prženi komarac s umakom od bumbara 31,00 kn
Pizza od crva, komaraca, mušica i osa 53,00 kn

DESERTI:
Torta od lovorova lista 31,00 kn
Kolač od komarčevih krila 28,00 kn
Bumbarov kolač 53,00 kn
Slatki sushi od trešnjinih pupova 48,00 kn

PIĆA:
Čaj od bumbarovih ticala 5,00 kn
Nektar od mušica 15,00 kn
Gusti sok od komarca 3,50 kn
Svježa voda 7,00 kn

ALKOHOLNA PIĆA:
Pivo „Komarac“ 11,00 kn
Votka od puževe sluzi 12,50 kn
Muhovica 8,00 kn
Bumbarov konjak 10,00 kn
Koktel od maslačka i skakavčevih nogu s umakom od puževe sluzi 45,00 kn

NAPOMENA: Alkoholna pića smiju piti samo ptice s navršena 3 mjeseca.

Osmislili: Jozo Parić i Robert Orlić, 5. razred

LIKOVNO-LITERARNI NATJEČAJI:

200 GODINA ŽUPE:
Mateja Podolski, Josip Gabelić, Matea Bistrović, Izabela Štimac, Dražen Huber, Damjan Stjepanović, Lucija Podolski, Iris Penov, Veronika Brzica, Gabriel Fuljek
SFERA:
Ena Dujak, Irena Marušić
MOJA PRVA KNJIGA:
Tatjana Đuričić,Vlatka Kolembus
DOK JE SRCA BIT ĆE KROACIJE:
Andrea Dolovski, Marta Juršik Lucija Podolski, Elena Koleno, Ivan Kolembus
PJESNIK U DUŠI (MOJA BAKA):
Marta Juršik, Lucija Podolski, Veronika Brzica, Mladen Banović, Iris Penov, Mihael Gabelić, Gabriel Fuljek, Dino Marović
VALENTINOVSKI NATJEČAJ:
Lucija Podolski, Veronika Brzica, Tomislav Kurtić, Iris Penov, Marta Juršik, Jozo Parić, Marija Krupa, Lea Dorčak, Alen Nikolić, Andrej Puš, Melani Bubanović, Mirela Marčinković, Ivan Nikšić, Tereza Takač, Vlatka Kolembus, Izabela Štimac
ČARO'GRAD:
Ena Dujak
ODJECI:
Ana Žagar

UČENICI KOJI SU SUDJELOVALI NA ŽUPANIJSKIM NATJECANJIMA:

LIDRANO: *Ana Žagar, 8. r., literarni rad, Ena Dujak, 8. r., novinarski rad*
ENGLESKI JEZIK: *Ena Dujak, 8. r.*
FIZIKA: *Ana Žagar, 8. r.*
VJERONAUK: *Anja Stjepanović, 7. r., Ena Dujak, 8. r., Ana Žagar, 8. r., Valentina Brekalo, 8. r.*
MATEMATIKA: *Tereza Takač, Tatjana Duričić, 7. r., Robert Orlić, Ana Škrnički, 5. r., Iris Penov, Lucija Podolski, 4. r.*

Avantura koju ćemo pamtiti

U petak, 10. svibnja, rano ujutro krenuli smo u avanturu koju ćemo još dugo pamtiti. Vozili smo se velikim autobusom na kat. Putovanje je trajalo

dugo, ali isplatilo se. Posjetili smo etno selo Kumrovec gdje smo vidjeli puno starih kuća i jedno staro vjenčanje. Nakon toga smo ručali u jednom starom kumrovečkom restoranu.

Punih trbuha obišli smo i dvorac Veliki Tabor. Ondje smo vidjeli i dvoranu za mučenje koja je svima (nažalost!) najviše ostala u sjećanju. Ispričali su nam i neke zanimljive legende ovoga mjesta. Jedna od njih govori o nesretnoj ljubavi između banovog sina i lijepe seljanke Veronike. Ban im nije dopustio

da budu zajedno pa ih je zato razdvojio i Fridriha (svoga sina) zatočio u kulu, a za Veronikom poslao cijelu vojsku da je pronađe. Nakon što su ju napokon uhvatili, poslali su ju na suđenje. Suci je nisu proglasili krivom, ali je ban ipak naredio da je ubiju. Utopili su ju. Kada je umrla, zazidali su je u jedan od zidova tog starog dvorca. Za Fridriha se ne zna je li preživio. Legenda nam se jako svidjela.

Na povratku kući odlično smo se zabavljali, iako je put kući trajao duže negoli smo očekivali. Bilo je lijepo i siguran sam da će mi ovo putovanje još dugo ostati u sjećanju.

David Dujak, 3. razred

Milijuni godina stali u 24 sata

Put putujem…pa su se tako učenici od petog do osmog razreda i njihove razrednice ove godine pripremali za posebnu ekskurziju. Takvom smo

ju očekivali, ali i doživjeli. 16. svibnja osvanuo je prekrasan sunčan dan, a nakon dolaska autobusa u 7 sati krenuli smo put Zagorja, točnije u Krapinu, Trakošćan i Varaždin. Bili smo prepuni uzbuđenja. Iako su svi ujutro bili još pomalo pospani, vožnja koja je trajala nešto više od 3 sata bila je zanimljiva, a taj je dojam pojačao i smještaj u autobusu na kat. Što smo se više približavali odredištu (prva stanica bila je Krapina), učenici su bili sve nestrpljiviji. Kada smo stigli u Krapinu, pošli smo u Muzej krapinskih neandertalaca. U muzeju je bilo zanimljivo jer smo najprije dobili svoje ulaznice, a zatim posjedali na mjesta i pogledali dvadesetominutni film o neandertalcima te načinu njihova preživljavanja koji je bio uvod i podloga za razgledavanje muzeja. Iz tog smo filma puno naučili. Zatim smo se podijelili u tri skupine i čekali svoj red na obilazak muzeja. Vodiči su nam slikovito opisivali postanak svijeta, galaksija, zvijezda, planeta i satelita, a cijeli je svijet, koji je nastajao milijunima godina, ovdje prikazan u svega 24 sata. Samo 3 sekunde prije kraja dana razvio se čovjek. U muzeju nam je vrijeme brzo prolazilo i nismo ni osjetili da je već bilo vrijeme ručku. Iz restorana, pokraj samoga muzeja, širio se primamljiv miris. Domaćini su nas počastili vrlo ukusnim jelima, a nakon toga smo zadovoljni i punih trbuha pošli dalje.

Vrativši se u autobus, sljedeći je na redu bio dvorac Trakošćan. No, nije bilo dovoljno samo se voziti. Da biste mogli uživati u čarolijama starih vremena trebalo je i malo pješačiti. Nije nam to teško palo jer smo puni energije, a i ovako smo barem potrošili nešto kalorija bogatoga ručka. Trakošćan nas je sve oduševio, pa čak i one koji su nekom prigodom već bili ovdje.

Hodajući hodnicima, sobama i terasama ovog prekrasnog bajkovitog mjesta, svima nam se u glavi rađala samo jedna fantazija: što bismo mi radili ovdje u ono

vrijeme, kako bismo provodili dane, kako bismo se oblačili te za koje bismo

prigode iskoristili sve one oklope, namještaj, oružje i ostala povijesna blaga. Nakon što smo se vratili u stvarnost, krenusmo put Varaždina. No, kiša koja je već neko vrijeme visjela u zraku, sada je počela pojačavati svoj tempo. Uspjeli smo vidjeti staru gradsku jezgru, no za sva ostala odredišta ovog baroknog grada kiša nam je pomrsila planove. Vratili smo se u autobus i krenuli kući. Nismo bili žalosni jer je u autobusu atmosfera bila odlična: pjevalo se, zabavljalo, veselilo, ali i prepričavalo događaje protekloga dana. Kući smo se vratili puni dojmova, novostečenih znanja, ali i s pokojim suvenirom za uspomenu ili kolekciju s putovanja. Dogodine vjerujemo da će naše odredište biti još zanimljivije i ljepše. Već mu se veselimo!

Tatjana Đuričić i Anja Stjepanović, 7. razred

U Bosni, Srnava

Odlučite li se za putovanje po Bosni, trebate imati na umu neupitnu čarobnost te zemlje. Naime, Bosna je puna starih gradova i mjesta o kojima se pričaju mnoge legende.

Što se reljefa tiče, najveći dio Bosne čine planine, a samo je mali dio uz rijeku Savu ravnica. Ono što je Hrvatskoj Slavonija, Bosni znači Bosanska Posavina. Upravo u toj plodnoj ravnici nalaze se korijeni moje obitelji.

Prije Domovinskog rata u Bosanskoj je Posavini 60% stanovnika bilo Hrvata koji su se na to područje u 16. stoljeću doselili iz Hercegovine. Ostatak stanovništva činili su Muslimani i Srbi koji su, zajedno s Hrvatima, prije Domovinskoga rata živjeli mirno i složno. Kuća moga djeda i bake nalazi se u Srnavi, malenom selu pokraj prekrasnog grada Odžaka koji je ujedno i moja prva postaja u razgledavanju Bosne.

Odžak je jedan od najvećih i najljepših gradova u bosanskoj povijesti. Krasi ga prekrasna kultura življenja, pomalo slična našoj, ali i svjetski poznate znamenitosti. Jedna je od njih minaret na odžačkoj džamiji koji je po veličini drugi u Bosni, a odmah pokraj njega nalazi se ljetnikovac Dobor u kojem su u davnoj prošlosti ljetovali bosanski kraljevi.

No, nekako, u svoj toj ljepoti jedina stvar koja me ovdje stvarno privlači, jesu ćevabdžinice. Odžački ćevapi najbolji su u cijeloj Bosni. Lepinja se priprema na poseban način

te se natapa u umaku čiji su sastojci strogo čuvana tajna. Ćevapi se prave na način koji je poznat samo rijetkim ljudima povlaštenima da barataju ovom recepturom i prenose ju iz naraštaja u naraštaj. Jedino poznato jest da se prave od tri različite vrste mesa. Ćevapdžinica u Odžaku ima zaista mnogo i sve su uvijek pune raje.

Iz Odžaka odlazim uz pjesmu muslimanskog hodže koja me prati sve do malenog sela u blizini, Srnave. Srnava je jedno od rijetkih mjesta u BiH koja se nalaze u takozvanoj „neutralnoj zoni", što znači da nisu ni u Republici Srpskoj

ni u Federaciji BiH. „Neutralna zona" nastala je nakon Domovinskog rata i označava granicu od 4 kilometra između Republike Srpske i Federacije BiH te tako ne pripada niti jednoj strani. Selo Srnava ponosito stoji samo za sebe.

Ulice su često jako tihe jer u selu ima tek nekoliko djece. Razlog je tomu što se po završetku rata ovamo nije vratilo mnogo ljudi, a i oni koji jesu, nisu imali djecu. No, već pri prvim naznakama sutona svi se mještani, i mladi i stari, okupljaju na seoskom igralištu kako bi zaigrali odbojku. U Srnavi su svi naprosto ludi za odbojkom. Jedan od najboljih odbojkaša u tadašnjoj Jugoslaviji, Ivo Martinović, rođen je upravo u Srnavi. A današnja odbojkaška liga jedna je od najboljih u Bosni.

U Srnavi, pokraj kuće moga djeda i bake teče mali potočić, „Dujakov potok". Taj je naziv dobio zbog protjecanja kraj mnogobrojnih kuća članova moje obitelji – obitelji Dujak. Zanimljivo je da se prije rata u Srnavi većina ljudi prezivala Dujak, njih čak 60%, a sada ih je ostalo tek nekoliko. Odmah iznad Srnave pogled mi bježi k starom groblju na kojem i danas stoje povijesni bosanski stećci, uklesani meni nepoznatim, no vrlo zanimljivim pismom. Prava je sreća da za vrijeme rata nitko nije srušio spomenike ni uništio to groblje i tako je ono ostalo jedino nasljeđe narodu. Sve drugo, sve uspomene, srušene su i zapaljene.

Prolazeći ulicama Srnave zamijetit ćete mnoge ruševine. Gotovo sve kuće za vrijeme rata bile su razorene, a samo su se neki ljudi vratili i obnovili ih pa tako danas Srnava na ljude ostavlja dojam starog srednjovjekovnog grada. Dok šećemo, baka mi tihim glasom pripovijeda o Srnavi nekad, pokazuje mi kuće u kojima su pobijene cijele obitelji, a ja pokušavam upiti svaku njenu riječ dok mi se u glavi izmjenjuju lica izgubljenih prijatelja, a u srcu skupljaju tuga i očaj.

Srnava se izgradila u krvi, no kako godine prolaze, ona sve više pada u zaborav. Nekada jedno od najvećih sela u Bosni, sada je samo mjesto velike tuge. Nitko nikada neće moći vratiti ono izgubljeno; uspomene se ne mogu ponovno proživjeti. Jedino što sada možemo jest nadati se da će napokon doći bolje sutra mojoj Srnavi.

Ena Dujak, 8. razred

Školska zgrada nekad...

... školska zgrada danas